

гава ковачътъ му позволи да стане, и дяволътъ бързо уфейка,

— Разбира се, сега вече трѣбва да си готовъ. — каза дяволътъ следъ четири години, когато се яви и надзърна въ ковачницата.

— Готовъ съмъ! — дума ковачътъ. — Ей сега ще тръгнемъ. Само че стоя и си мисля: вѣрно ли е, че ти можешъ да се смалишъ колкото си искашъ!

— Вѣрно е! — потвърди дяволътъ.

— Тогава влѣзъ моля ти се въ моята кисийка и вижъ здраво ли ѝ е дънцето. Тя е тъй тѣсна, че азъ не мога да бръкна ржка, а ме е страхъ да си не разпилѣя по пжтя паритѣ.

— Добре, — казва дяволътъ, смали се—и се пхна въ кисията, а ковачътъ побърза веднага да я закопча.

— Кисията ти е здрава,—обажда се отвжтре дяволътъ.

— Туй хубаво, само че добре е да бждешъ предварително уменъ, а не отпосле. Както и да е, но трѣбва да се залѣе затвора.

И сложи кисията върху вжгленитѣ и я нажеже до нагриване.

— Ай-ай! Ти лудъ ли си? Или забрави, че азъ съмъ вжтре? — пици дяволътъ.

— Какво да се прави, казва ковачътъ: — споредъ пословицата; желѣзото трѣбва да се кове докато е горещо.

И постави кисията на наковалнята, грабна най-тежкия чукъ и почна да удря съ все сила.

— Ай-ай-ай! — пици дяволътъ. — Пусни ме моля те, и никога вече нѣма да идвамъ.